

Лист Прелата (грудень 2015)

Монсеньор Хав'єр Ечеваррія у своєму посланні закликає нас приготуватися до Різдва - свята, яке "пробуджує бажання творити добро, що живе в самих глибинах людського серця".

14.12.2015

Любі, нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Тижнями, сповненими радості й бажання підготуватися до Різдва,

ми розпочали час Адвенту. В черговий раз спадають мені на думку слова святого Хосемарії, сказані ним з нагоди цієї великої урочистості в останні місяці його перебування на землі.

Споглядаючи Божий план спасіння, який уже відверто виявляється у Вифлеємі та в Назареті, він заохочував нас розмірковувати над тим, як **«Бог навчає нас цілковито віддати себе Йому. Подивіться на середовище, в якому народжується Христос. Усе в ньому наполягає на такому відданні себе без ставлення жодних умов (...).**

Достатньо згадати ці сцени із життя Ісуса, щоб відчутти сором і сповнитися святих та дієвих намірів. Ми маємо перейматися цією новою логікою, яку започаткував Бог, зійшовши на землю. У Вифлеємі

ніхто нічого не приберігає для себе. Там не розмовляють ні про власну гідність, ні про особистий час, ні про свою роботу, свої ідеї, свої вподобання, свої гроші. Все там віддається на служіння величній грі Бога з людьми, яка полягає у Відкупленні. Підпорядковуючи нашу гординю, довіримо із синівською любов'ю Господу все, що маємо: "ego servus tuus, ego servus tuus, et fílius ancíllæ tuæ" (Пс 115, 16) – я слуга твій, я слуга твій і син слугині твоєї, Марії, навчи мене служити Тобі».[1]

Ця безмежна любов Бога до людства знову особливим чином виявиться в Році милосердя, який Папа відкриє 8 грудня в день Непорочного зачаття Діви Марії. Пришвидшимо наш крок у ці останні дні, щоб відкриття святих дверей – символ Божої

терпеливості – застало нас
готовими прийняти в серце безліч
Божих дарів. Наслідуймо
відданість і побожність святого
Хосемарії, котрий від самого
дитинства знаходив притулок у
любіві та близькості, які Бог
виявляє до свого творіння.

Втілення й народження Христа
запалюють велике світло над
долею людства, покликаного до
глибокого зв'язку з Богом. Родинне
середовище, в лоні якого побажав
народитися Господь, є чітким
відображенням інтимного
спілкування трьох Осіб Пресвятої
Трійці, в єдності істинного Бога.
Святий Павло стверджує, що від
Бога Отця *«бере ім'я все отцівство
на небі й на землі»*;[2] Пресвята
Трійця виступає взірцевим
Прикладом єдності, яка
пануватиме між людьми і в
кожній оселі. Щоб полегшити
наше розуміння й заохотити нас

до піклування про цю єдність,
Вона вирішила відкрити через
Святу Родину в Вифлеємі
конкретний шлях, яким ми
можемо йти щодня. Чи не
видається вам надзвичайною
лагідність Бога щодо своїх дітей?
Він міг би себе відкрити безліччю
інших способів, але Він обрав саме
той, що з більшою очевидністю
відображає ніжність його Серця.
Як стверджує книга Приповідок,
ще перед створенням світу
божественна Мудрість *«була його
втіхою щоденно, усміхалась перед
ним повсякчасно, гралась на його
земному крузі: моя бо втіха –
бути з людськими синами»*.[3]

Світло народження Ісуса несе з
собою силу, здатну розсіяти
темряву нашого світу, що так
старанно намагається віддалитися
від Бога. Полум'я, промовлене
через пророка, нагадує нам, що
ніхто і ніщо не спроможне його

загасити: «Народ, що в нітьмі ходить, уздрів світло велике; над тими, що живуть у смертній тіні, світло засяяло».[4] І це сяйво продовжує світити нам у всій своїй доброті, навіть у розпал трагічних подій, які ми нещодавно з болем переживали в різних частинах світу. Він продовжує просвічувати нас тією ж кришталевою ясністю, якою освітив ніч у Вифлеємі дві тисячі років тому. Літургія Святої Ночі по-особливому щорічно відновлює цей момент у Різдвяний час, наділяючи нас миром і спокоєм навіть у хвилини, які видаються найбільш затьмареними.

«Присутність Господа посеред свого народу, – проповідував Папа Франциск, – звільняє від тягара поразки і смутку рабства, повертає радість і мир.

Також і ми, в цю благодатну ніч, прийшли в дім Бога, проходячи

**повз темряву, що огортає землю,
керовані полум'ям віри, яке
освітлює наші кроки, сповнені
надії віднайти «велике світло».
Розкриваючи свої серця, ми
отримуємо нагоду споглядати
диво цього дитяти-сонця, який
зійшовши згори, освітлює
горизонт».**[5]

Дочки мої і сини, Різдво –
справжнє свято радості – являє
собою очевидне запрошення
поклонитися Богу й віддячити
йому за всі даровані нам блага.
Тисячі людей в цілому світі, всі
ми, що живимося духом *Opus Dei*,
бажаємо, як стверджував в одному
із розмірковувань наш Отець,
зворушений цими святами,
***«представити всьому людству.
Ми переконані, що (...) в різних
куточках світу – також і там,
де Церква є переслідуваною, – є
наші брати і сестри, які
відчувають себе***

представниками всіх людей і кажуть Господу: "Ми знаємо, що ти народився сьогодні. Ми приходимо поклонитися тобі від імені всього творіння: veníte, adorémus; тому що ці слова є відповіддю Святої Церкви на той заклик ангелів, який лунав у світі, порушуючи тишу століть"».[6]

Бенедикт XVI десять років тому відзначав, що протягом цих свят як Літургія, так і народне благочестя використовують символи, які допомагають висловити істинне значення Різдва. Вогники і прикраси пробуджують у нас бажання творити добро, що живе в самих глибинах людського серця: «Світло добра, що перемагає зло, світло любові, яке є сильнішим від ненависті, світло життя, що руйнує смерть».[7] Саме тому, «споглядаючи вулиці та площі

міст, декоровані палаючими прикрасами, пам'ятаймо, що це світло повинно перш за все спрямовувати нас до іншого світла, невидимого для очей, але видимого для серця. Коли, захоплені таким видовищем, ми запалюємо свічки в Церкві, вогники вертепу або різдвяної ялинки в нашому домі, – наша душа має відкритися на справжнє духовне світло, яке сяє для всіх людей доброї волі. Бог з нами, народжений у Вифлеємі від Марії Діви, є Зіркою нашого життя».[8]

Докладаймо зусиль, щоб зовнішні різдвяні прикраси наших осель і багатьох інших місць не перетворилися на звичайні «бенгальські вогні»[9], які миттєво спалахують і згасають. Адже вони мають стати приводом для того, аби ми з більшою щедрістю могли прийняти Ісуса. Нашою поведінкою допоможемо багатьом

людям усвідомити, що насправді означає Свята Ніч, щоб усі поводили себе, як справжні діти Бога.

Ми споглядаємо Марію і Йосипа, які обережно піклуються про новонародженого дитятка Ісуса в бідній печері, що стала їхнім пристановищем у Вифлеємі. Звичай встановлювати вертеп служить доречним нагадуванням того, що Божественне Слово оселилося між нами.[10] «Вертеп є вираженням нашого очікування, а також проявом вдячності Тому, Хто вирішив у бідності й простоті розділити нашу людську природу».[11]

Не даймо зникнути цьому звичаю в християнських оселях. Розпочнімо з любов'ю розміщувати щонайменше головні фігури в наших власних домівках, а також радити нашим

знайомим і друзям так робити.
Багато хто з нас згадує з радістю,
як у дитинстві ми встановлювали
вертеп, можливо, нам у цьому
допомагали наші батьки та старші
брати й сестри. Наш Отець теж із
радістю згадував ці моменти свого
життя (звичайно, минуло багато
років від часу, коли він написав ці
слова): **«Святкування Різдва. Без
усмішки спостерігаю, як ти,
готуючи вертеп, любовно
будуєш горби з кори та
встановлюєш глиняні фігури
навколо ясел. Ніколи ще ти мені
не видавався більш дорослим,
ніж під час цього дитячого
заняття».** [12]

У печері Вифлеєма зустрічаються
небо і земля, тому що там
народився Творець світу,
Відкупитель людей. З цього місця
розповсюджується ясність на всі
часи, також і для нашого часу,
який так сильно потребує

божественного керування.

Готуючись до підготовки приходу
Господа, сповнемося надії,
розмірковуючи над тим, що його
найбільша радість – бути разом із
людьми: **«Deus prope est – Господь
завжди близько, перебуває
поруч із нами в кожную хвилину».**

[13]

Завершу словами Римського
Понтифіка, котрий запрошує нас
віддатися Богові з довірою та
надприроднім оптимізмом.
Кажучи про Різдво, він ставить
нам декілька запитань: **«Як ми
приймаємо лагідне піклування
Бога? Чи дозволяю я Йому
прийти до мене, обійняти мене,
чи, можливо, ставлю
перешкоди, коли він хоче
наблизитися? (...) Найголовніше
полягає не в тому, щоб шукати
Його, але в тому, щоб дозволити
Йому знайти мене і огорнути
своїм теплом. Це питання, яке**

**своєю присутністю ставить нам
сьогодні Дитятко Ісус: «Чи
дозволяю Богові любити мене?».**
[14]

І як ви чудово розумієте, не можу
завершити цей лист, не
подякувавши за молитви, якими
ви мене супроводжували під час
мого перебування в Клініці
Наваррського Університету. Я
дуже відчував вашу підтримку.
Продовжуйте перебувати в єдності
з моїми намірами, які в цілому
полягають у молитві за Церкву й
Папу, за всіх вас, за весь світ, щоб
він досяг миру й порядку Христа –
Князя миру, що його Він прийшов
принести на землю.

З усією любов'ю вас благословляє

Ваш Отець

+Хав'єр.

Памплона, 1 грудня 2015.

.....

[1] San Josemaría. Carta 14-II-1974. – N. 2.

[2] Еф 3,15.

[3] Прип 8, 30-31.

[4] Іс 9, 1.

[5] Papa Francisco. Homilía. – 24-XII-2014.

[6] San Josemaría. Notas de una meditación. – 25-XII-1968.

[7] Benedicto XVI. Discurso en la audiencia general. – 21-XII-2005.

[8] Там само.

[9] Святий Хосемарія. Шлях. – № 247.

[10] Ів 1, 14.

[11] Benedicto XVI. Discurso en la audiencia general. – 22-XII-2005.

[12] Святий Хосемарія. Шлях. – № 557.

[13] San Josemaría. Carta de felicitación por la Navidad. – Diciembre de 1968.

[14] Papa Francisco. Homilía. – 24-XII-2014.